

YEDİ GÖK SEYYAHLARI

DENGE
ve
ASA

ELİF CANIBEK KESİKOĞLU

KELEBE

Elif Canıbek Kesikoğlu

1987 yılında Kadıköy'de doğdu. Çocukluğu İstanbul'da ve yaz tatillerinde sabırsızlıkla gitmek için can attığı köyünde geçti. Köyü, renkli karakterler ve ilginç hikâyelerle dolu bir orman köyüdür. Doğduğu günden beri anne ve babasından dinlediği bu hikâyelerle büyümeye devam ediyor. Her biri onun için birer masal.

Nefes alıp yemek yediği, çocuklarıyla oynadığı, sevdikleriyle gülüp eğlendiği, bazen üzüldüğü ve ağaçlarını çok sevdiği bu gerçek dünyanın yanı sıra, hayal gücüyle kurduğu başka bir dünyası daha var. Fırsat buldukça, "Elifke" ismini verdiği bu dünyaya kaçar, orada kitaplarını okur ve hikâyeler yazar. Bu hikâyeler, yetişkinler, çocuklar, gençler ve hem yetişkin hem çocuk olabilen herkes içindir, tabii kendisi için de.

DENGE
ve
ASA

ZEBERCETTEN ÇIKAN MEKTUP

Fatih, Eren'in omzuna hafiften vurdu.

"Eğer, Zoitrop'ta beni geçersen seni tabletin içindeki dünyaya yollarım," dedi.

"Asıl," dedi Eren kendinden iki yaş büyük abisine, "sen tırmanma platformunun labirentinde karşıma çıkarsan ben seni Tini karakterine dönüştürürüm."

Gülüştüler. İki kardeş elma ağacının altına oturmuş, tabletlerine yükledikleri yeni oyunu oynuyordu. Hasat mevsimiydi. Hava bulutluydu. Okullar ara tatile girince ailecek köye; büyük dayılarına yardıma gelmişlerdi. Biraz ileride anne babası ve aslında annelerinin

dayısı olan Derviş dayı, elma topluyordu. Fatih ve Eren de öz dedeleri gibi görür ve severdi Derviş dayıyı. Derviş dayı seslendi:

“Fatih! Eren! Hadi oğullarım, yardım edin biraz.”

Onu duymazdan geldiler. Oyunu bırakıp gitmek istemiyorlardı. Yarıda bırakırlarsa puan kaybedeceklerdi. Derviş dayı az sonra sesini tekrar duyurmaya çalıştı:

“Eren! Fatih!”

“Oğlum hadi! Üzmeyin dayınızı. Zaten fazlasıyla oynadınız. Yasaklatmayın bana şu tabletleri!”

Babaları seslenmişti bu defa. Hem oyun yasağını göze alamadıklarından hem de Derviş dayıyı üzmemek istemediklerinden, gönülsüz de olsalar tabletleri kapatıp gittiler. Onların yanlarına doğru yürürken Fatih söyleniyordu.

“Amaaann, öf Derviş dayı ya! Toplamazsak ne olur sanki bu elmaları?”

“Oğlum dayınla düzgün konuşur musun lütfen... Ne o öyle, ‘ya’lı ‘ma’lı!”

O an Fatih’in aklına sınıf arkadaşı Cenk geldi; kelimeleri uzatarak, kaba ve umursamaz şekildeki konuşma tavrı... Bütün okul çekinirdi Cenk’ten. Bu halleriyle herkese her istediğini yaptırırdı. Ama Fatih ne zaman böyle davranmaya kalksa anne babasından mutlaka bir uyarı alırdı. Yine de o an için Cenk gibi konuşmuş

olmaktan utandı. Belli etmek istemedi, babasını duymazdan geldi. Göz ucuyla Derviş dayıya baktı. Derviş dayı yer yer gri kalan ama büyük ölçüde aklaşmış ve seyrelmiş saçı ve sakalıyla ona gülümsüyordu. Hemen çevirdi bakışlarını. Biraz geride kalıp ayağıyla toprağı kazmaya dalan kardeşine seslendi:

“Hadisene Eren! Boşuna uğraşma, Zoitrop’a oradan gidilmiyor.”

Bunu söylerken gülüyordu. Babası, annesine ayın kaç olduğunu sordu o sırada. Derviş dayı, çam ağacı dallarından ördüğü sepeti Fatih’e uzatırken “Songüz’ün dokuzu,” dedi.

“Yine anlamadım ben dayı,” dedi Fatih. “Hep böyle bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Songüz, Kasım ayı demek,” diye açıklarken Derviş dayının yüzünde her zamanki yumuşak gülüşü vardı. Eliyle, buldukları yerden beş altı ağaç ötede, bahçenin ortasına denk düşen elma ağacını işaret etti. Sepeti o ağaçtan doldurmasını istedi.

Elma bahçesi köyün çıkışında bir yamaçtaydı. Derviş dayının gösterdiği ağaç, bahçedeki diğer ağaçlardan farklı olarak daha kısaydı. Elmaları kırmızı değil, yeşildi. Fatih, ağacın yanına gidince Eren’i tekrar çağırırdı. Sepeti yere bıraktı, elmaları toplama başlandı. Birkaç dal üstte bir elma dikkatini çekti. Tıpkı koca bahçede hepsinden farklı olan bu ağaç gibi bu elma da yeşil elma ağacında aykırı duran

kırmızı bir elmaydı. Ayaklarının ucunda yükseldi. Kolunu uzatabildiği en yüksek noktaya uzattı o elmaya ulaşabilmek için. Vücudunu fazlaca gerdiğinden bacakları ve eli titriyordu. Eren ise koluna taktığı Derviş dayının sepetlerinden biriyle abisine doğru koşuyordu. Fatih parmak uçlarıyla elmayı kavradığı anda Eren bir taşa takıldı. Tökezlediği yerden abisinin üzerine düştü. İki yamaçta peş peşe yuvarlanmaya başladılar. Yamaç bir uçuruma dönüşmüş gibiydi. Gitgide hızlanıyorlardı. Gözlerini açabildikleri anlarda birbirlerini görüyor ve bağırıyorlardı. Nihayet bir ağaca çarpıp durdular. Bir süre yattıkları yerde sızlandıktan sonra zar zor doğrulup oturdular. Kolları ve bacakları acıyordu ikisinin de. Acıyan yerlerini oflaya puflaya ovuştururken Fatih, Eren'in kolundan tuttu. Etraflarına bakıyorlardı şaşkın şaşkın. Buldukları yer köye benziyordu ama elma bahçesinde değillerdi. Her yer yeşillikti. Lakin yeşilin bu göz alıcı tonunu daha evvel hiç görmemişlerdi. Bulutlar dağılmıştı, açık mavi gökyüzünde güneş parlıyordu. Ve çarptıkları ağaç uçsuz bucaksız yeşilliğin ortasındaki tek ağaçtı.

Acılarını unutup ayağa kalktılar. Nerede olduklarını anlamaya çalışıyorlardı.

“Anne!”

“Baba!”

Etrafta çıt yoktu.

“Derviş dayı! Neredesiniz?”